

NYÍREGYHÁZI
EGYHÁZMEGYE

NAGYSZOMBATON REGGEL, JERUZSÁLEMI UTRENYE

Áldott a mi Istenünk...Szokásos kezdet...Uram irgalmazz (12x)

Felolvasó: Az Úr nevében adj áldást, atya!

Pap: Dicsőség a szent...Hexapszalmosz. Nagy ekténia

Isten az Úr... 2. hang

Tropárok mintadallam. 2. hang.

Az istenfélő József * levevén a fáról a te legtisztább testedet, * tiszta gyolcsba göngyölé * és illatos szerekkel ellátva új sírba helyezé.

Dicsőség...

Midőn leszállottál a halálhoz, halhatatlan Élet, * akkor megtörted a poklot istenséged fényével; * s midőn a holtakat is a mélységből feltámasztottad, * minden mennyei erők örvendezve kiálták: * életadó Krisztus Istenünk, dicsőség néked!

Most és...

A kenethozó asszonyok előtt a sírnál megjelenő angyal ezeket mondá: * A kenetek a halottakat illetik. * Krisztus az enyészettől idegen maradt.

I. STÁCIÓ

Pap: Áldott vagy te, Uram, taníts meg engem a te igazságaidra!

Pap (temetési versek dallamán): Boldogok, kiknek útjuk feddhetetlen, kik az Úr törvényében járnak.

A 118. zsoltár versei után Magasztalunk téged...mintadallamra írt tropárok:

Kar: Élet létedre * sírba helyeztek, Krisztusom, * az angyalok serege pedig elámult, * dicsőítvén megalázkodásodat.

Pap: Boldogok, akik az ő bizonyosságait kutatják, és teljes szívükből keresik őt.

Hogyan halhattál meg, te, Élet? * Hogyan lakhatsz sírban? * Hiszen a halál országát megszüntetted, * és az alvilágból föltámasztod a halottakat.

Ám akik gonoszságot művelnek, nem az ő útjain jártak.

Magasztalunk téged, * Jézus Királyunk, * és tiszteljük a te sírodat és szenvedéseidet, * mert ezekkel mentettél meg minket az enyészettől.

Te rendelted parancsolataidat, hogy megtartsuk hűségesen.

Jézus Király, * ki a föld határait kimérted, * ma egy szűk sírban lakozol, * hogy a holtakat a sírokból föltámaszd.

Bárcsak arra irányulnának útjaim, hogy rendelkezéseidet megtartsam!

Jézus Krisztusom, * mindenség Királya! * Mi másnak a keresésére mentél az alvilágba, * mint hogy kiszabadítsd onnan az emberi nemet?

Akkor nem szégyenülök meg, ha ügyelek minden parancsodra.

A mindenség Uralkodóját * holtan látják, * és új sírba helyezik azt, * aki kiüríti a holtak sírjait.

Hálát adok neked, Uram, őszinte szívvel, mert igazságos ítéletedet megtanultam.

Élet létedre * sírba helyeztek, Krisztus, * te pedig haláloddal legyőzted a halált, * és a világnak életet fakasztottál.

Rendkezéseidet megtartom, csak ne hagyj el túl sokáig!

A latrok között * gonosztevőnek soroltak téged, Krisztus, * és te mindnyájunkat megigazulttá téve * kiszabadítottál az ősi csábító fondorlataitól.

Hogyan őrzi meg helyesen az ifjú az útját? Ha igéidet megtartja.

Aki szépségére nézve * minden embernél ékeesebb, * alakját vesztett halott lett, * noha a mindenség természetét ő tette ékessé.

Teljes szívemből kerestelek, ne taszíts el parancsaidtól!

Hogyan viselheti el * az alvilág megjelenésedet? * Miért nem borul inkább * világosságod fénysugarától megvakultan homályba?

Szívembe rejtettem igéidet, hogy ne vétsek ellened.

Édes Jézusom, * üdvösséget adó világosságom, * hogyan kerülhetsz sötét sír mélyére? * Ő, felfoghatatlan és kimondhatatlan türelmesség!

Áldott vagy te, Uram, taníts meg engem igazságaidra!

Megdöbben a szellemi rend, * a testnélküliek sokasága, Krisztus, * a te felfoghatatlan * és kimondhatatlan eltemettetéseden.

Pap: Dicsőség...

Kar: Mint a mindenek Istenét, * éneklünk téged, Ige, * az Atyával és a Szentlélekkel együtt, * és dicsőítjük a te isteni temetésedet.

Pap: Most és...

Kar: Boldognak hirdetünk téged, * tisztaságos Istenszülő * és híven tiszteljük * Fiadnak és Istenünknek három napos sírban nyugvását.

Újra az első tropár:

Élet létedre * sírba helyeztek, Krisztusom, * az angyalok serege pedig elámult, * dicsőítvén megalázkodásodat.

Kis ekténia

Pap: Mert áldott a te neved és dicsőített a te országod: Atya és Fiú és Szentlélek, most és mindenkor és örökkön örökké.

A pap tömjénezz és kezdjük a második stációt.

II. STÁCIÓ

Magasztalunk téged...mintadallamra írt tropárok:

Méltán magasztalunk téged, * életadó Krisztus, * ki a kereszten kitértad kezedet * és az ellenség hatalmát összeúztad. (2x, **először a pap, majd a kar megismétli**)

Pap (temetési versek dallamán): Kezeid teremtettek és alkottak engem, adj értelmet nekem, hogy megtanuljam parancsaidat!

Kar: Méltó magasztalni téged, * mindenek Teremtője, * mert a te szenvedéseid folytán megmenekülünk a **sz**envedéstől, * és az enyészettől megszabadulunk.

Örvendeznek a téged félők, ha rám néznek, mert a te igéidben nagyon bízom.

Megremegett a föld, * elrejtőzött a nap, * mikor a te soha nem alkonyodó világosságod * testileg lenyugodott a **sírba**, Krisztus.

Felismertem, Uram, hogy ítéleteid igazságosak, és jogosan aláztál meg engem.

Életadó ál**mot** aludtál, * Krisztus, a sírban, * s az emberi nemet **föl**keltetted * a bűn **nehéz** ál**má**ból.

Legyen hát irgalmasságod vigasztalásomra, szolgáltnak adott igéd szerint!

Az asszonyok közül csak én szültem **fájdalom** nélkül, * amikor téged szültelek, fiam; * de most a te szenvedésed láttán elviselhetetlen **a** fájdalmam * – monda a **Szeplőtelen**.

Szálljon reám könyörületed, hogy éljek, mert az én elmélkedésem a te törvényed!

Odafönn az égben * az Atyával elválaszthatatlanul **együtt** vagy, Krisztus, * idelent a földön viszont kiterített halottnak * látnak téged a szeráfok, és rettegnek.

Szégyenkezzenek a kevélyek, mert jogtalanul vétettek ellenem, én pedig parancsaidról elmélkedem!

A templom kárpítja * kettészakad keresztrefeszítésedkor, Ige, * s még az égitesetek is elrejtik világosságukat, * mikor a föld alatt rejtőzöl, te Nap!

Térjenek vissza hozzám a téged félők, és akik bizonyosságaidat ismerik!

Ki hajdan kézintéseddel * hoztad létre a földkerekséget, * mint halott a föld alá kerültél. * Remegj, ég, e **csoda** előtt!

Szívem legyen feddhetetlen a te rendelkezéseidben, hogy meg ne szégyenüljek!

Te, aki az embert kezeddél alkottad, * föld alá kerültél, * hogy mindenható erőddel feltámaszd * elbukott állapotukból az embereket.

Sóvárog a lelkem üdvösséged után, nagyon reménykedem a te igéidben.

Jertek, zengjünk szent sirató éneket * a halott Krisztusnak, * mint egykor a kenethozó asszonyok, * hogy velük együtt hallhassuk majd mi is: Örvendjétek!

Szemeim elepednek beszédeidért, mondván: Mikor vigasztalsz meg engem?

Valóban te vagy, Ige, * ama ki nem üríthető illatszer, * azért a kenethozó asszonyok neked, az élőnek, * halottat megillető illatszert vittek.

Mert olyanná lettem, mint aszott tömlő a dérben, rendelkezéseidről meg nem feledkeztem.

Eltemetve összezúzod, Krisztus, * az alvilág birodalmát, * haláloddal pedig megsemmisítéd a halált, * és az enyészettől megszabadítod az embereket.

Pap: Dicsőség...

Kar: Kezdetnélküli Atyaisten, * veled egy-örökéletű Ige és Szentlélek, * az igazhitű uralkodók jogarát, * erősítsd meg, mint jószágos, az ellenség ellen.

Pap: Most és...

Kar: Ki az életet születed, * szeplőtelen tisztaságú Szűz, * tartsd távol az egyháztól az egyenetlenséget * és mint jószágos, adj békességet!

Újra az első tropár:

Méltán magasztalunk téged, * életadó Krisztus, * ki a kereszten kitértad kezdet * és az ellenség hatalmát összezúztad.

Kis ekténia

Pap: Mert szent vagy és a dicsőség kerubjainak trónján nyugszol, és néked dicsőítést zengünk, kezdet nélküli Atyáddal s legszentebb, jószágos és elevenítő Lelkeddal együtt, most és mindenkor s örökkön örökké.

A pap újra tömjénez és kezdődik a harmadik stáció.

III. STÁCIÓ

Saját mintadallamra írt tropárok.

Minden nemzetek éneklik * a te eltemettedet, Krisztusom. **(2x, először a pap, majd a kar megismétli)**

Pap (temetési versek dallamán): Tekints reám és irgalmazz nekem, azok ítélete szerint, kik nevedet szeretik!

Kar: Levett a keresztről az Arimateai, * és sírba **helyez téged**.

Lépteimet irányítsd szavaid szerint, és semmiféle gonoszság ne legyen úr rajtam!

Kenethozó asszonyok mentek **hozzád**, **Jézus**, * hogy kenetet vigyenek ne**ked** jó szívvel.

Ments meg engem az emberek rágalmaidtól, és megtartom parancsaidat!

Jöjjön minden teremtmény, * zengjünk temetési éneket a **Teremtőnek**!

Ragyogtasd arcodat szolgáladra, és taníts meg engem igazságaidra!

A kenethozó asszonyokkal **együtt** * kenjük meg mi is az élőt, **mint** halottat!

Szemeimből patakok áradnak, mert nem tartottam meg törvényedet.

Háromszorosan boldog **József**, * temesd el az életadó **Krisztus** testét!

Igaz vagy, Uram. és ítéleteid egyenesek.

Akiket ő **mannával** táplált, * azok sarkukat emelték a **Jótevőjük** ellen.

Bizonyosságaid igazságot írnak elő, nagyon is igazat.

Akiket ő **mannával** táplált, * azok most epét és ecetet adnak az **Üdvözítőnek**.

Bizonyosságaid igazság mindörökké, tégy értelmessé, és élni fogok!

József Nikodémussal * a végtisztességet megadva eltemeti **a** Teremtőt.

Teljes szívemből kiáltottam, hallgass meg engem, Uram, a te igazságaidat keresem.

Életadó Üdvözítő, * dicsőség a te erődnek, mely legyőzte az **alvilágot**.

Hozzád kiáltottam, szabadíts meg engem, és megőrzöm bizonyosságaidat!

A Szeplőtelen holtan látott **téged**, Ige, * és anyai fájdalomával **megsiratott**.

Pap: Dicsőség...

Kar: **Szentháromság egy Isten**, * Atya, Fiú, Szentlélek, irgalmazz **e** világnak!

Pap: Most és...

Kar: Fiad feltámadását **meglátni** * méltass minket **Istenszülő Szűz!**

Nyomban utána:

Pap: Áldott vagy te, Uram...(utrenyei dallamon)

Kar: Az angyalok gyülekezete...

Kis ekténia

Pap: Mert te vagy, Krisztus Istenünk, a békeesség királya, és neked dicsőítést zengünk, kezdet nélküli Atyáddal...

Kathizma 1. hang

József kikérve a te drága testedet Pilátustól, * tiszta gyolcsba göngyölte * és jó illatú balzsamokkal megkenvén, új sírba helyezte. * Ezért a hajnalban érkező kenetű asszonyok fölkiáltottak: * Mutasd meg nekünk, Krisztus, *' mint előre megmondtad, a föltámadást!

Dicsőség...

Mutasd meg nekünk Krisztus, *' mint előre megmondtad, a föltámadást!

Most és...

Megrémültek az angyali karok, * látván az Atya keblén lakót, * amint sírba tétetik halottként, * Őt, a Halhatatlant * az angyali rendek környezik * és az alvilágban levő halottakkal együtt dicsőítik, *' mint Teremtőt és Urat.

50. zsoltár

Kánon, 6. hang

I. ÓDA

Ki hajdan a tenger hullámával borította el az üldöző zsarnokot, * azt a megsza-
badítottak utódai a sírba juttatták, * mi pedig az akkori leányzókkal éneklünk
az Úrnak: * Mert dicsőségesen megdicsőült.

III. ÓDA

Ki a vizekre alapítottad a föld kerekességét, * látván téged teremtményeid a vesz-
tőhelyen függni, * nagy rémület szállta meg őket: * és így kiáltottak: * Nincs
más szent kívüled, Uram!

Kis ekténia

Kathizma. 1. hang

A te sírodat őrző katonák, Üdvözítőnk * a megjelenő angyal fényétől holtá me-
redtek, * ki hírül adta az asszonyoknak a te föltámadásodat. * Azért mi dicső-
ítünk téged, mint az enyészet legyőzőjét, * és néked hódolunk, *' mint a sírből
föltámadt egyedüli Istenünknek.

IV. ÓDA

Kereszthalálíg vállalt önkiüresítéset előre látván Habakuk, * megborzadva kiáltott fel: * Te az erők hatalmát megtörted. Jóságos, * és az alvilágban levőknek örömhírt mondtál, mint mindenható.

V. ÓDA

Köztünk való kegyes megjelenéséről elmélkedve, Krisztus, * Izaiás el nem homályosuló világosságot látott feltündöklenni, * és az éjszakából fölvirradva így kiáltott: * „Föltámadnak a holtak, * és fölélednek a sírban levők”, * és mindazok, kik a földben vannak, örvendeznek.

VI. ÓDA

Bezárta magába, de nem emésztette meg a cethal gyomra Jónást,* ki, mikor a szörnyetegből, mint hálósobából előjött, * Neked, a szenvedőnek és eltemetettnek előképe lett, * és megmondta az őrségnek:* Hiábavaló a hazugságtok, * mert az irgalmat otthagytok!

Kis ekténia

Konták, 2. hang

Halottként látható az, ki a mélységet lezárta, * s illatszeres gyolcsba begöngyölve * a Halhatatlan halottként sírba kerül. * Asszonyok jöttek őt balzsamokkal ellátni, * és ők keservesen sírva így kiáltanak. * Ez az a legáldottabb szombat, * melyen Krisztus fölébredve harmadnap föltámad.

VII. ÓDA

Kimondhatatlan csoda! * Ki a kemencében a szent ifjakat megszabadította a lángoktól, * most halottként sírba kerül * a mi üdvösségünkért, kik így éneklünk: * Áldott vagy te, megváltó Istenünk!

VIII. ÓDA

Rémülj meg, ég, és rendüljenek meg a föld alapjai, * mert a magasságbelit a holtak közé számítják, * és szűkös sírba helyezik. * Őt áldjátok, ifjak, * papok, énekeljétek, * és népe magasztalja mindörökké!

IX. ÓDA

Ne sirass engem, ó Anya, * látván mag nélkül méhedben fogant * Fiadat a sírban; * mert feltámadok, * és megdicsőülök, * s mint Isten dicsőségbe emelem

fel azokat, * kik téged hittel * és szeretettel * szünet nélkül magasztalnak.

Kis ekténia

Szent az Úr, a mi Istenünk... (2. hang)

Minden lélek... Dicséreti zsoltárok

Dicséreti sztihirák. 2. hang

Ma a sír tartja magában a teremtmények fenntartóját, * egy kő fedi be azt, ki erényével elborította az eget. * Alszik az élet, és a pokol reszket, * Ádám pedig megszabadul bilincseitől. * Dicsőség a te gondviselésednek, Istenünk, * melylyel beteljesítettél mindent, * örök szombati nyugalmat ajándékozván nekünk *' a te halottaidból való legszentebb föltámadásoddal!

Minő látványban lehet részünk! * Mi ez a nagy nyugalom ma? * Az örökkévalóság királya, * aki szenvedésével teljesíté az üdvöndozást, * a sírban tölti szombatját, * új szombatot ajándékozva nekünk. * Neki énekeljük tehát: * Kelj fel Isten, íteld meg a földet, * mert te uralkodsz mindörökké, *' és nálad van a mérhetetlen nagy irgalom!

Jertek, nézzük meg a mi Életünket, * aki sírban nyugszik, hogy a sírokban levőket életre keltse! * Jertek, és a prófétával kiáltunk Istenünknek, * akit ma Juda törzséből előttünk szunnyadva látunk: * Lefeküdtél nyugodni, mint az oroszlán, * ki költ majd fel, ó Király, téged? * Ébredj fel önmagadtól, * ki önként adtad magadat halálra érettünk! *' Urunk, dicsőség néked!

6. hang

Elkérte József Jézus holttestét * és saját új sírjába helyezé; * mert neki a sírból, mint palotából kellett kiszállnia. * Ki megtörted a halál hatalmát, * és az embernek megnyitottad a Paradicsom kapuit. *' Uram, dicsőség néked!

Dicsőség... 6. hang

A mai nap előképét mutatta a nagy Mózes, * amikor titokzatosan erre utalt: * „És megáldotta Isten a hetedik napot”; * mert ez az áldott szombat, * ez a megnyugvás napja, * melyen az Isten egyszülött Fia minden munkájától megpihent, * mert midőn gondviselészerű halálát elszenvedte, * a szombati nyugalmat testileg megtartotta, * de aztán visszatért arra, ami előbb volt, * nekünk föltámadásával örök életet ajándékozva, *' mint egyetlen jóságos és emberszerető.

Most és...

Áldásteljes vagy te, Istenszülő Szűz, * mert a tőled megtestesült a poklot meghódítá; * Ádámot visszahívta, * az átkot megszüntette, * Évát fölszabadította s a halált holtta tette, * és bennünket új életre ébresztett. * Azért énekelve kiáltjuk: * Áldott vagy Krisztus Istenünk, *' ki ezeket így akartad, dicsőség néked!

Nagy dicsőítés. Saját dallamú Szent Isten éneklése közben körmenet a síri lepellel

Pap (a királyi ajtóban): Bölcsesség, igazhívők!

A pap visszahelyezi a síri leplet

Az istenfélő József * levevén a fáról a te legtisztább testedet, * tiszta gyolcsba göngyölé * és illatos szerekkel ellátva új sírba helyezé.

A prófétai olvasmány tropárja, 2. hang

Ki a világ határait **összetartod**, Krisztus, * megengedted, hogy a sírbolt tartson fogva téged, * azért, hogy az alvilágba bukástól megváltsd az **emberiséget** * és halhatatlan életre ébressz bennünket, * mint halhatatlan Isten!

Prokimen. 4. hang

Kelj föl, Uram, **segíts** meg minket, * és szabadíts meg minket **a te nevedért!** * szabadíts meg minket a te nevedért!

Elővers: Isten, fülünkkel hallottuk, atyáink adták tudtul nekünk művedet, melyet az ő napjaikban, a régi napokban cselekedtél.

Olvasmány: Ez 37, 1-14

Prokimen. 7. hang

Kelj fel, **Uram**, Isten, * emeld **föl** kezedet, * ne feledkezzél el végképp szegényeidről!

Elővers: Hálát adok neked. Uram, teljes szívemből, elbeszélem minden csodádat.

Apostol: 1Kor 5,6-8; Gal 3,13-14

Alleluja 5. hang

Elővers: Keljen föl az Isten, és széledjenek el az ő ellenségei, és fussanak orcája előtt, kik őt gyűlölik!

Elővers: Mint elenyészik a füst, enyésszenek el, mint elolvad a viasz a tűz színe előtt.

Elővers: Úgy vesszenek el a bűnösök Isten színe előtt, és az igazak vigadjanak!

Evangélium: Mt 27, 62-66

Ekténiák. Elbocsátó.